

RESSÒ DE LA PARAULA

Els atris de mossèn Mata

Ara ja és una imatge coneguda i utilitzada per molts. Però quan mossèn Joan Mata la va citar en una reunió de preveres, on es tractava la qüestió de l'evangelització, només la recordaven els qui havien llegit un discurs del papa Benet XVI el desembre passat. El mossèn va citar l'ús que havia fet el Papa de la imatge de l'Atri dels Gentils en el Temple de Jerusalem: l'Atri dels Gentils venia a significar, segons el Papa, la situació dels qui no estan plenament incorporats a l'Església perquè no acaben de creure, però que tampoc es troben lluny de la fe, doncs, per una raó o altra, poden mantenir un diàleg constructiu i il·luminador.

Mossèn Mata va parlar del fet que a la seva parròquia tenia molts atris: institucions, grups, associacions culturals, folklòriques, assistencials... A l'hora de plantejar el problema de l'evangelització, deia ell, s'havia de tenir molt present el valor d'aquests atris i, en conseqüència, acollir-los de bona gana.

No volem aquí entrar directament en la qüestió de les possibilitats evangelitzadores d'aquests atris. Però sí volem descobrir el cor d'un capellà, que pot fer d'un atri el llindar del «sancta sanctorum». No era casualitat que fos precisament mossèn Mata el qui fes aquella observació. En primer lloc, cal tenir un cor sacerdotal amb una marcada sensibilitat envers tot allò veritablement humà. Un cor sacerdotal que gaudeixi de les petites i grans fites humanes: el treball, l'alegria i la festa, la creativitat estètica, el progrés, l'entusiasme, la bellesa, l'amistat, l'afecte, la convivència...

Només una capacitat de copsar i gaudir d'allò humà? Parlem de sensibilitat envers allò, que sigui *veritablement* humà. Humà és també l'error i el pecat. Però allò humà que fa vibrar d'entusiasme el cor del sacerdot, allò que anomenem «veritablement humà», és tot el que pot reflectir quelcom de la humanitat de Jesucrist, en el qual trobem la plenitud de l'ésser humà. A més, el bon capellà, mirant les persones que té als atris de la seva parròquia, reconeix en ells aquest llampec de la humanitat de Crist d'una manera espontània, sense pensar-ho massa. En ell la gràcia de Déu ha treballat de tal manera que ha arribat a purificar, perfeccionar i elevar la seva mateixa sensibilitat humana, sense anul·lar-la. Ha creat en ell una manera de ser.

—Si fem l'elogi del sacerdot «molt humà», no volem dir que no és «diví» o sobrenatural, sinó que mira allò humà amb els ulls de l'Esperit de Jesucrist.

—Però aquest mateix Esperit fa que el bon capellà, tot conservant la profunda simpatia vers allò veritablement humà, mai no es conformi, sinó que senti constantment aquell anhel, aquell desig, que li fa dir i pregar: «Per què, Senyor, no donen un pas endavant i creuen en Tu?».

—La seva mirada als germans que són als atris també descobreix les deficiències d'humanitat i pateix per això...

L'atri és lloc de diàleg. I, si aquest és veritable diàleg, no deixarà les coses com estan, sinó que anirà fent llum i, per tant, possibilitarà també fer camí. En tot cas, sempre restarà al capellà estimar-los de tot cor i traslladar aquest amor a la pregària, sobretot, a la pregària del «sancta sanctorum», que és l'Eucaristia.

Primer de maig en temps de crisi

► La celebració del Dia del Treball, el primer de maig, és una invitació a recordar la responsabilitat de tots en aquest temps de crisi. Les comunitats cristianes de Catalunya, amb diverses iniciatives, demostren ser solidàries i sensibles a les necessitats de moltes persones. Fent això, demostren ser sensibles a l'Evangelí i als ensenyaments de l'Església, actualitzats en la recent encíclica de Benet XVI *Caritas in veritate*, l'encíclica sobre el desenvolupament humà integral en la caritat i en la veritat. La foto —que correspon a la ciutat de Manila (Filipines), el juny de 2009— il·lustra aquelles desigualtats escandaloses que va denunciar Pau VI en l'encíclica *Populorum Progressio*.

GLOSSA

Acollir i donar testimoni

Les lectures de l'evangelí que, durant els diumenges de Pasqua, escoltem en les eucarísties dominicals, ens volen ajudar a descobrir la presència de Jesús ressuscitat en el nostre dia a dia. Ens dona la seva pau perquè no tinguem por, perquè el reconeguem viu entre nosaltres, reconeixent la seva veu, i ens sentim enviats a donar a conèixer la seva presència arreu amb el nostre testimoni petit, senzill i humil, però mogut per la força del seu Esperit que portem dins des del dia del nostre baptisme, que mou la nostra vida si no li posem obstacles i dificultats.

Entorn d'aquestes constatacions i reflexions pasquals, es desenvolupava la reunió d'un grup parroquial de persones adultes que intenten aprofundir quinzenalment en la seva fe. Exposava un dels participants: «La colla que seguia a Jesús eren persones d'origen divers, de nivells culturals heterogenis, d'economies diferenciades, de religiositats, en alguns casos, contraposades, com nosaltres. Amb una característica comuna, com nosaltres: eren persones captivades pel Mestre que té paraules de vida entenedores. Amrats de resurrecció i portats pel seu Esperit, responien a la invitació de Je-

sús, decidits a portar la Bona Nova, no sense discussions, a jueus i pagans d'arreu del món conegut, cercant el diàleg amb els diversos pobles i en les diverses cultures en què pretenien arrelar. Homes i dones decidits a traduir a les realitats més properes i també a les més llunyanes tot allò que havien viscut, escoltat i sentit. Disposats a recórrer els camins del món, en un camí compartit amb els que feien via, sota la mirada benvolent d'aquest Déu Pare de misericòrdia, que parla a tothom en Jesús ressuscitat i amb paraules de vida per sempre».

Aquesta és, també, la invitació que Jesús ens fa a nosaltres i a les nostres comunitats. Invitació a rebre, a acollir l'Esperit de bon grat. Com diu la cançó, «no tinguem por d'obrir de bat a bat / el nostre cor al seu Amor». I aquesta obertura ens farà semblants als homes i dones creients que observava sant Pau en els seus escrits: «Els naturals de l'illa ens tractaren amb una humanitat poc corrent» (Ac 28,2). «Els ha sobrat alegria per a treure tresors de la generositat de la seva extrema pobresa». (2Co 8,2). «Que no miri cadascú per ell, sinó que procuri sobretot pels altres» (Fl 2,4).

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

► Em resulta més difícil evitar la temptació de la desesperació que la de l'orgull. Conec la meua profunda misèria. Com voleu que sigui temptat per l'orgull? La meua debilitat i la meua misèria m'entristeixen, però la vostra misericòrdia, oh Déu, em tranquil·litza.

► Me resulta más difícil evitar la tentación de la desesperación que la del orgullo. Conozco mi profunda miseria. ¿Cómo queréis que sea tentado por el orgullo? Mi debilidad y mi miseria me entristecen, pero vuestra misericordia, oh Dios, me tranquiliza.

(Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón, Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1994)

DIUMENGE V DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels apòstols (Ac 14,21b-27)

En aquells dies, Pau i Bernabé se'n tornaren a Listra, a Iconi i a Antioquia. Confortaven els convertits de nou i els exhortaven que es mantinguessin fidels a la fe. Els recordaven que per entrar al Regne de Déu hem de passar per moltes tribulacions. Ordenaren preveres en cadascuna de les comunitats, i amb pregàries i dejunis els encomanaren al Senyor, en qui havien cregut. Continuaren el seu viatge a través de Pisídia i arribaren a Pamfília. Després d'anunciar a Perge la paraula, baixaren a Atàlia, i d'allà se'n tornaren per mar a Antioquia, des d'on la comunitat els havia confiat a la gràcia de Déu perquè duguessin a terme l'obra que acabaven d'acomplir. Així que arribaren, reuniren la comunitat per anunciar-los tot el que Déu havia fet junt amb ells, i que Déu havia obert les portes de la fe als qui no són jueus.

▶ Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.*

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Que facin conèixer als homes les gestes del Senyor, / la magnificència gloriosa del seu Regne. / El vostre Regne s'estén a tots els segles, / el vostre imperi, a totes les generacions. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,1-5a)

Jo, Joan, vaig veure un cel nou i una terra nova. El cel i la terra d'abans havien desaparegut i de mar ja no n'hi havia. Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs, i vaig sentir cap a l'indret del tron una veu forta que cridava: «És el tabernacle on Déu es trobarà amb els homes. Viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells. Els eixugarà totes les llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Les coses d'abans han passat». Llavors el qui seia al tron afirmà: «Jo faré que tot sigui nou».

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 13,31-33a.34-35)

Quan Judes va ser fora del cenacle, Jesús digué: «Ara el Fill de l'home és glorificat, i Déu és glorificat en ell. Si Déu és glorificat en ell, és que també Déu el glorificarà en Déu mateix, i el glorificarà ben aviat.

Fillets, és per poc temps que encara estic amb vosaltres. Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres. Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou deixebles meus.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 14,21b-27)

En aquellos días, Pablo y Bernabé volvieron a Listra, a Iconio y a Antioquía, animando a los discípulos y exhortándolos a perseverar en la fe, diciéndoles que hay que pasar mucho para entrar en el Reino de Dios.

En cada Iglesia designaban presbíteros, oraban, ayunaban y los encomendaban al Señor, en quien habían creído. Atravesaron Pisidia y llegaron a Panfilia.

Predicaron en Perge, bajaron a Atalía y allí se embarcaron para Antioquía, de donde los habían enviado, con la gracia de Dios, a la misión que acababan de cumplir. Al llegar, reunieron a la Iglesia, les contaron lo que Dios había hecho por medio de ellos y cómo había abierto a los gentiles la puerta de la fe.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre jamás, Dios mío, mi rey.*

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles; / que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

Explicando tus hazañas a los hombres, / la gloria y majestad de tu reinado. / Tu reinado es un reinado perpetuo, / tu gobierno va de edad en edad. R.

Faç de Crist. Pintura de Rembrandt. Museu Dahlem, Berlín

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,1-5a)

Yo, Juan, vi un cielo nuevo y una tierra nueva, porque el primer cielo y la primera tierra han pasado, y el mar ya no existe. Y vi la ciudad santa, la nueva Jerusalén, que descendía del cielo, enviada por Dios, arreglada como una novia que se adorna para su esposo. Y escuché una voz potente que decía desde el trono: «Esta es la morada de Dios con los hombres: acampará entre ellos. Ellos serán su pueblo, y Dios estará con ellos y será su Dios. Enjugará las lágrimas de sus ojos. Ya no habrá muerte, ni luto, ni llanto, ni dolor. Porque el primer mundo ha pasado.» Y el que estaba sentado en el trono dijo: «Todo lo hago nuevo».

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 13,31-33a.34-35)

Cuando salió Judas del cenáculo, dijo Jesús: «Ahora es glorificado el Hijo del hombre, y Dios es glorificado en él. Si Dios es glorificado en él, también Dios lo glorificará en sí mismo: pronto lo glorificará.

Hijos míos, me queda poco de estar con vosotros. Os doy un mandamiento nuevo: que os améis unos a otros; como yo os he amado, amaos también entre vosotros. La señal por la que conocerán todos que sois discípulos míos será que os amáis unos a otros.»

COMENTARI

Un manament nou

Amb molta tendresa Jesús es dirigeix als deixebles «Fillets» i els proposa un manament nou, el manament de l'amor. És un amor recíproc (els uns vers els altres), la qual cosa vol dir que ningú no és superior a l'altre i que tots necessiten de l'amor de l'altre. És un amor nou i sorprenent perquè no es tracta d'estimar el proïsme com a tu mateix sinó «com jo us he estimat», o sigui, amb la mateixa intensitat i donació del Crist. És un amor que s'inspira en l'amor del Crist. Podem dir, aleshores, que l'amor del Crist no és tan sols la font de la nostra salvació sinó també el model del nostre estimar. L'amor és, en últim terme, el carnet d'identitat dels

cristians, d'aquells que pertanyen a la comunitat de seguidors del Crist.

L'Evangeli d'avui convida els cristians a reflexionar seriosament i amb esperit crític sobre els atemptats comesos contra l'amor i la justícia en el si de les nostres comunitats. Fem-nos algunes preguntes: Ens coneixen per l'amor que ens tenim entre nosaltres? Podem dir que estimem de veritat els germans? Com els estimem? Com és el nostre amor? S'assembla a l'amor del Crist? Si el manament de l'amor fratern és nou, nosaltres no podem seguir lligats a l'antiga lògica del domini, del guany i del triomf.

Dra. Núria Calduch-Benages

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): 1Co 15,1-8 / SI 18 / Jn 14,6-14 □ **dimarts**: Ac 14,19-28 / SI 144 / Jn 14,27-31a □ **dimecres**: Ac 15,1-6 / SI 121 / Jn 15,1-8 □ **dijous**: Ac 15,7-21 / SI 95 / Jn 15,9-11 □ **divendres**: Ac 15,22-31 / SI 56 / Jn 15,12-17 □ **dissabte**: Ac 16,1-10 / SI 99 / Jn 15,18-21 □ **diumenge** vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.): Ac 15,1-2.22-29 / SI 66 / Ap 21,10-14.22-23 / Jn 14,23-29.

Els discursos de comiat recollits en l'Evangeli de Joan són el testament espiritual que Jesús deixa als seus deixebles abans de morir. Paraules i records entranyables del Mestre que calen en el cor. Avui en llegim un petit fragment on Jesús anuncia als deixebles la seva partença d'aquest món i els comunica la seva voluntat en forma de manament. Es tracta del manament de l'amor fratern, un tema central de l'Evangeli i de gran actualitat en el nostre món. Un món que, tot i parlar molt de fraternitat i solidaritat, segueix creant divisions, discòrdies i discriminacions entre les persones, els grups socials i els pobles.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La fe de la comunitat

La fe cristiana és una fe compartida per molts creients. El ritu del Baptisme, sacrament de la fe, diu en un moment molt significatiu: «Aquesta és la nostra fe; aquesta és la fe de l'Església que ens gloriem de professar en Crist Jesús, Senyor nostre». La professen cadascú: en singular, perquè és la meua fe personal, però en plural perquè és la fe de

tots: la *nostra* fe.

En la unitat de Crist Jesús, Senyor nostre, som molts. Hi cabem tots. Déu no és el *meu* Déu sinó el *nostre* Déu. El pa de cada dia no és el *meu* pa sinó el *nostre* pa. L'única fe de l'Església que creu en Crist és la fe de molts: és la *nostra* fe, la de tots els membres del Cos de Crist.

L'Epístola als Efesis exposa molt bé la relació entre l'únic de Déu i la pluralitat dels qui el reben: «Un sol Cos i un sol Esperit, com també una de sola l'Esperança que us dóna la vocació que heu rebut. Un sol Senyor, una sola fe, un sol Baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tots, actua

en tots i és present en tots. Cada un de tots ha rebut la gràcia segons la mesura del do de Crist» (Ef 4,4-7).

Crist és el do que el Pare ha fet a la família, unida en comunió de vida amb Déu. La família de Déu, en efecte, forma part d'una relació veritable de coneixement, d'amor i de vida amb Jesús i amb el Pare, en un mateix Esperit Sant. Cadascú rep l'Esperit —do del Pare i del Fill— segons la mesura del do de Crist (Ef 4,7). Tots són membres que aporten el seu do i els seus carismes específics a l'únic Cos. Unitat i pluralisme apareixen perfectament interpretats en aquesta doctrina paulina no pas posterior al segle i.

Tots som membres, però no tots tenim la mateixa funció. Les funcions i els ministeris suposen els dons —carismes— que permetran exercir funcions, serveis i ministeris diversos. Tots els carismes són bons, tot i que el millor de tots és la caritat, màxima expansió de les tres virtuts que tenen una arrel divina (virtuts teològals).

Josep M. Rovira Beloso

(La fe cristiana en la societat actual, Edicions 62)

PADRES E HIJOS

¡Lo saludable que es perdonar!

L'Aplec de l'Esperit a Terrassa (1)

L'Aplec de l'Esperit que se celebrarà el dissabte de Pentecosta, 22 de maig, a la ciutat de Terrassa, ens presidirà l'anomenada Creu de les Jornades Mundials de la Joventut (JMJ).

Semblava un regal gairebé protocol·lari, però ha assolit categoria d'un veritable signe. En presència dels recordats Germà Roger, fundador de Taizé, i de Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat, Joan Pau II va deixar en mans dels joves una creu de fusta, gran i nua, que l'any 1984 havia presidit els actes de l'Any Sant de la Redempció, commemoratiu dels 1950 anys de la Creu de Jesucrist.

Els joves alemanys van ser els primers a demanar-la: 120.000 joves acudiren a la trobada presidida per la Creu. Aquesta Creu, ja esdevinguda, la *Creu dels joves*, inicià un itinerari per diferents països.

La Creu de les JMJ ha anat seguint l'itinerari d'aquesta trobada internacional de joves cristians. A la darrera JMJ de Sydney, Benet XVI lliurà aquesta creu als joves d'Espanya, que tenen la responsabilitat de preparar la JMJ que se celebrarà a Madrid del 16 al 20 d'agost de 2011, amb actes de preparació a moltes diòcesis del país, del 12 al 15 d'agost.

Durant els propers mesos aquesta creu la tindrem a les diòcesis catalanes. El proper 14 de maig a Barcelona (Santa Maria del Mar, a les 22 h); del 15 al 18 de maig a Tarragona; del 19 al 23 de maig, en el X Aplec de l'Esperit, a Terrassa; del 24 al 27 de maig torna a Barcelona; del 29 de maig al 7 de juny a Girona; del 7 al 13 de juny a Urgell; del 14 al 20 de juny a Lleida i de l'1 al 9 de juliol a Solsona, Tortosa i Vic. La Creu ens recordarà el lema de l'Aplec: «Amb vosaltres cada dia». Déu faci que l'acolliment de la Creu dels Joves representi un impuls de les realitats juvenils de les nostres diòcesis.

Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut de Catalunya, Andorra i Balears (SIJ)

SANTORAL

2. ✚ Diumenge V de Pasqua. Sant Anastasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.

3. Dilluns. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols. Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

4. Dimarts. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

5. Dimecres. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finojosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304), a Tessalònica.

6. Dijous. Tradició del martiri *ante portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta,

vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.

7. Divendres. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. x-xi); sant Benet II, papa.

8. Dissabte. Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió; també la d'Argeme (Còria); santa Maria, mitjancera de totes les gràcies; Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més d'altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc.; aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes; sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, rel. caputxí; beat Lluís Rabatà, prev. carmelità; beata Carne del Nen Jesús (González Ramos), rel. fund. Franciscanes dels Sagrats Cors.

INTENCIONS DEL SANT PARE (maig)

General: Perquè es posi fi a l'inic comerç d'èssers humans.

Missionera: Perquè els ordenats, els religiosos/es i els laics infonguin entusiasme missioner.

ENTREVISTA

M. CRISTINA MARTÍNEZ

30 anys de l'URC

La Unió de Religiosos de Catalunya compleix 30 anys. Durant aquestes tres dècades, segons la seva presidenta, la Gna. M. Cristina Martínez, que també és Provincial de les Teresianes, han aconseguit «proximitat, germanor, viure i anar posant en pràctica el desig de caminar plegats en la recerca de respostes vàlides als reptes del nostre món». «S'ha fet un pas molt important: del *jo-congregació* al *nosaltres-vida consagrada*; avui no s'entén la vida consagrada si no és compartida amb totes i tots els qui hem optat per escollir-la com a forma de vida».

Quina articulació existeix entre l'URC i la CONFER?

L'URC forma part de la CONFER. Col·laborem des de la nostra realitat catalana en els seus projectes i activitats, participant en les assemblees i trobades que convoca. Des d'aquests àmbits compartim amb la vida consagrada de tot el territori espanyol. Tant l'URC com la CONFER volen ser un servei a la vida religiosa actual.

Com veu el futur de la vida religiosa a Catalunya?

La vida religiosa és vida i, per tant, una realitat dinàmica, amb capacitat de novetat permanent. El futur? Està per fer. El que crec que serà? «Vi nou en bots nous», vivència forta de l'espiritualitat de l'encarnació. La vida religiosa vol estar a prop dels germans i germanes més necessitats, caminar amb ells i amb els que volen *humanitzar la humanitat*, com deia el bisbe Pere Casaldàliga.

Quin balanç fa de la seva vida personal de consagració a Déu?

Totalment positiu. Com a tota vida, es passen moments de creu; però la meua experiència és que sempre porten a la resurrecció. L'experiència de caminar amb Jesús m'ajuda a descobrir el Déu que habita la realitat humana, i a mirar aquesta realitat amb ulls oberts i amb cor compromès.

Dr. Paulino Castells

(Los padres no se divorcian de sus hijos, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

Òscar Bardaji i Martín

AGENDA

CRÒNICA

Montserrat Jove. El cap de setmana 10 i 11 d'abril una vuitantena d'adolescents entre 14 i 17 anys es van aplegar en la XII edició d'aquesta iniciativa de l'abadia de Montserrat. Sota el lema «El Senyor ha plantat la seva tenda entre nosaltres», els joves van instal·lar-se al càmping de Montserrat en 12 tendes de campanya, recordant les 12 tribus d'Israel, per tal d'aprofundir en el coneixement de la Paraula de Déu.

Recés de Setmana Santa de la Delegació de Vida Consagrada. De dilluns a dimecres sant passats es van aplegar 17 religiosos i religioses de cinc congregacions diferents al monestir de Montserrat per uns dies de trobada i formació sobre el diàleg interreligiós, aprofundint en particular els credos budista i musulmà, amb les intervencions del pare abat, Josep Maria Soler, i d'altres dos monjos, P. Lluís Duc i P. Andreu Marquès. Els religiosos de la diòcesi van compartir també diversos moments de pregària amb la comunitat benedictina.

Activitat ecumènica: trobada a Gavà. Dissabte 27 de març a les 11 h, va tenir lloc a l'ermita de Brugués de Gavà una trobada ecumènica amb comentaristes bíblics, evangèlics i catòlics, que habitualment escriuen

ESGLÉSIA DIOCESANA

Pasqua del Malalt. El proper 9 de maig, a les 17 h tindrà lloc a la residència «Mare Ràfols» de Vilafranca del Penedès la celebració diocesana d'aquesta jornada, sota el lema «Donant Vida, sembrant Esperança». El bisbe Agustí presidirà l'eucaristia, que serà l'acte central de la jornada. A continuació hi haurà una petita trobada lúdica i festiva. Dilluns 10 de maig, a les 11 h, Rosa M. Boixareu, professora de la URL i de l'ISCREB, donarà una conferència sobre la història de la salut i el cristianisme, organitzada des del Servei d'Atenció Espiritual i Religiosa del Parc Sanitari Sant Joan de Déu (Sant Boi de Llobregat).

al blog de Comentaris Bíblics Interconfessionals (<http://comentariosbiblicsinterconfessionals.blogspot.com/>), per reflexionar conjuntament sobre el camí a seguir en el futur en aquest projecte ecumènic. La invocació a l'Esperit Sant com a veritable guia de la trobada i la pregària fraternal va ser molt enriquidora. La línia de fons valorada majoritàriament va ser la de continuar aprofundint els textos bíblics, en aquest marc ecumènic, segons la premissa: «Tinguem la mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud» (He 12,2).

Trobada arxiprestal de mestres i professors de religió a Capellades. El passat 13 d'abril tingué lloc a la parròquia de Santa Maria d'aquesta localitat la trobada prevista en principi per al 9 de març i ajornada per la nevada, entre membres de la Delegació Diocesana d'Ensenyament i els mestres i professors de religió, tant de l'escola pública com concertada, del territori. Hi eren presents el bisbe Agustí, el rector i l'arxiprest de Piera-

Capellades. Va ser ocasió d'intercanvi i de valoració conjunta de la realitat de l'ensenyament de la religió en les escoles de l'arxiprestat.

Aplec pasqual al Prat de Llobregat. Com en altres llocs del nostre país, diumenge de pasquetes, enguany 11 d'abril, la parròquia de Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat va celebrar l'Aplec Parroquial. Una eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, i un vermut al voltant del campanar, amb les caramelles de l'esplai, van ser ocasió de crear comunitat entre tots els fidels i d'expressar l'anunci que neix del goig compartit.

AGENDA

Xè Congrés Eucarístic Nacional a Toledo. 27-30 de maig. Els objectius generals d'aquest Congrés són aprofundir en el coneixement de l'Eucaristia, revitalitzar la celebració i adoració eucarística i viure l'eucaristia com a signe de caritat. Constarà de quatre ponències, repartides en dos dies, i tres taules rodones. Tota la informació a www.congresoecuaristico2010.es

ESPIRITUALITAT

Mes d'exercicis a la Cova de Manresa. 1-30 agost. S'ofereix l'experiència completa dels exercicis tal com la proposa sant Ignasi, amb molt de silenci i pregària i entrevistes diàries amb l'acompanyant, per personalitzar l'experiència segons les necessitats de cadascú. Conduïts per Carles Marcet, sj. Informació i inscripcions: recepcio@covamanresa.cat, 938 720 422, www.covamanresa.cat.

FORMACIÓ

Camí de perfecció. 21-27 de juliol. Per aprofundir l'obra de santa Teresa de Jesús. A càrrec del P. Secundino Castro, ocd, de la Universitat Pontifícia de Comillas (Madrid). Seminari Salesià «Martí Codolar» de Barcelona. Per a més informació: Salomé Guerris 937 264 273, 610 297 588.

Cap de setmana d'«Encontre Matrimonial». 14-16 de maig. Organitzat pel moviment «Encontre Matrimonial», està dirigit fonamentalment a parelles però també a sacerdots que vulguin aprofundir en la seva relació amb l'Església. Casa d'Espiritualitat Pare Manyanet de Begues. Informació: Carme Giró i Fermí Oriol, telèfons 932 188 876 i 936 500 721 - www.encontrematrimonial.org.

ECO DE LA PALABRA

Los atrios de mosén Mata

Ahora ya es una imagen conocida y utilizada por muchos. Pero cuando mosén Joan Mata la citó en una reunión de sacerdotes, donde se trataba la cuestión de la evangelización, sólo la recordaban quienes habían leído un discurso del papa Benedicto XVI del diciembre pasado. El mosén nombró el uso que había hecho el Papa de la imagen del Atrio de los Gentiles en el Templo de Jerusalén: el Atrio de los Gentiles venía a significar, según el Papa, la situación de quienes no están plenamente incorporados a la Iglesia, porque no acaban de creer, pero que tampoco se encuentran lejos de la fe, pues, por una razón u otra, pueden mantener un diálogo constructivo e iluminador.

Mosén Mata habló de que en su parroquia tenía muchos atrios: instituciones, grupos, asociaciones culturales, folclóricas, asistenciales... En el momento de plantear el problema de la evangelización, decía él, se debía tener muy presente el valor de estos atrios y, en consecuencia, acogerlos de buena gana. No queremos aquí entrar directamente en la cuestión de las posibilidades evangelizadoras de estos atrios. Pero sí queremos descubrir el corazón de un sacerdote, que puede hacer de un atrio el umbral del «sancta sanctorum». No era casualidad que fuera pre-

cisamente mosén Mata quien hiciera aquella observación. En primer lugar, hace falta tener un corazón sacerdotal con una marcada sensibilidad hacia todo aquello verdaderamente humano. Un corazón sacerdotal que disfrute de los pequeños y grandes hitos humanos: el trabajo, la alegría y la fiesta, la creatividad estética, el progreso, el entusiasmo, la belleza, la amistad, el afecto, la convivencia...

¿Sólo una capacidad de captar y disfrutar de lo humano? Hablamos de sensibilidad hacia aquello que sea verdaderamente humano. Humano es también el error y el pecado. Pero aquello humano que hace vibrar de entusiasmo el corazón del sacerdote, aquello que denominamos «verdaderamente humano», es todo lo que puede reflejar algo de la humanidad de Jesucristo, en el cual encontramos la plenitud del ser humano. Además, el buen sacerdote, mirando las personas que tiene en los atrios de su parroquia, reconoce en ellos este destello de la humanidad de Cristo de una manera espontánea, sin pensarlo demasiado. En él la gracia de Dios ha trabajado de tal manera que ha llegado a purificar, perfeccionar y elevar su misma sensibilidad humana, sin anularla. Ha creado en él una manera de ser.

—Si hacemos un elogio del sacerdote «muy humano», no queremos decir que no es «divino» o sobrenatural, sino que mira lo humano con los ojos del Espíritu de Jesucristo.

—Pero este mismo Espíritu hace que el buen sacerdote, aun conservando la profunda simpatía hacia lo verdaderamente humano, nunca se conforme, sino que sienta constantemente aquel anhelo, aquel deseo, que le hace decir y orar: «¿Por qué, Señor, no dan un paso adelante y creen en Ti?».

—Su mirada a los hermanos que están en los atrios también descubre las deficiencias de humanidad y sufre por ello...

El atrio es lugar de diálogo. Y, si este es verdadero diálogo, no dejará las cosas como están, sino que irá dando luz y, por tanto, posibilitará también hacer camino. En todo caso, siempre restará al sacerdote amarles de todo corazón y trasladar este amor a la oración, sobre todo, a la plegaria en el «sancta sanctorum», que es la Eucaristía.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat